

Con tàu của chúng ta chỉ có một bánh lái chứ không cần đến bánh lái thứ hai

TS. PHẠM THỊ MAI

Học viện Chính trị quốc gia Hồ Chí Minh; Email: maiphamsphn@gmail.com

Nhận ngày 10 tháng 11 năm 2024; chấp nhận đăng tháng 3 năm 2025.

Tóm tắt: Trong bối cảnh hiện nay, để chống phá cách mạng Việt Nam, các thế lực thù địch luôn tìm cách chống phá Đảng Cộng sản Việt Nam, hạ thấp uy tín, đi đến phủ nhận vai trò lãnh đạo của Đảng và con đường đi lên chủ nghĩa xã hội (CNXH) của Việt Nam. Bài viết này bằng thái độ khách quan, khoa học đã luận giải nhằm khẳng định vai trò cầm quyền duy nhất của Đảng Cộng sản Việt Nam đối với cách mạng Việt Nam. Những luận giải này tập trung vào năm khía cạnh chính: làm rõ âm mưu thâm độc đằng sau thủ đoạn đòi đa nguyên, đa đảng; thực chất của chế độ đa đảng ở các nước hiện nay; Việt Nam đã từng có tiền lệ về chế độ đa đảng; tính chính đáng cầm quyền của Đảng; niềm tin của người cộng sản và đối với người cộng sản.

Từ khóa: đảng cầm quyền; đa đảng; đa nguyên; Đảng Cộng sản Việt Nam.

Abstract: In the current context, hostile forces continuously seek to undermine the Vietnamese revolution by attacking the Communist Party of Vietnam (CPV), attempting to discredit it, and ultimately denying its leadership role and Vietnam's path toward socialism. This article, with an objective and scientific approach, provides a reasoned argument affirming the CPV's sole ruling legitimacy in Vietnam. The discussion focuses on five key aspects: exposing the insidious motives behind calls for political pluralism and multi-party systems; true nature of multi-party regimes in other countries; reviewing Vietnam's historical experience with multi-party politics; the CPV's legitimacy in leadership; and the faith of communists as well as trust in communists.

Keywords: ruling party; multi-party system; political pluralism; Communist Party of Vietnam.

Trong bối cảnh hiện nay, thực hiện chiến lược "điển biến hòa bình" nhằm thay đổi chế độ chính trị tại Việt Nam, các hoạt động chống phá trên lĩnh vực tư tưởng với nhiều luận điệu tấn công vào vai trò lãnh đạo của Đảng Cộng sản Việt Nam ngày càng trở nên phức tạp. Đặc biệt, một số thành phần cơ hội chính trị, phản động càng được dịp mượn diễn đàn dân chủ do chính Đảng ta thành tâm xây dựng chống phá sự lãnh đạo của Đảng Cộng sản Việt Nam, hạ thấp và phủ nhận sự lãnh đạo của Đảng, tung hô vấn đề đa nguyên, đa đảng, đòi bỏ Điều 4 Hiến pháp quy định vai trò lãnh đạo của Đảng Cộng sản Việt Nam. Chúng vu cáo Đảng Cộng sản "chiếm quyền của dân", "vi phạm dân chủ, nhân quyền", "độc đoán, đảng trị"... nhằm lôi kéo, đánh lừa những người nhẹ

đà cả tin hùa theo ý đồ không trong sáng của chúng.

1. Âm mưu thâm độc đằng sau thủ đoạn đòi đa nguyên, đa đảng là gì?

Các thế lực thù địch, phản động luôn tư biện rằng: dân chủ phải đi liền với đa nguyên về chính trị, "đa nguyên, đa đảng bao giờ cũng tốt hơn chế độ nhất nguyên một đảng"(!) và chỉ trích chế độ một đảng cầm quyền như ở Việt Nam hiện nay là một trở ngại lớn dẫn đến những khó khăn trong phát triển mọi mặt của đất nước, là nguyên nhân chính dẫn đến sự chuyên quyền, độc đoán, lộng quyền của bản thân chính đảng cầm quyền gây ra mất dân chủ, thậm chí không thể thực hiện dân chủ, tạo nên những bế tắc trong quá trình phát triển, làm mất động lực phát triển dân chủ, đổi mới của đảng cầm quyền do hoàn

toàn không có tính cạnh tranh, ☐ Việt Nam muốn có dân chủ thật sự thì phải hội nhập vào xu thế đa đảng như nước ngoài họ đã từng làm☐(!), ☐chừng nào Việt Nam chỉ có độc nhất một đảng lãnh đạo thì chừng đó không thể nói tới một nền dân chủ chân chính được☐(!)☐

Có thể thấy rõ, đây chính là âm mưu, thủ đoạn nằm trong chiến lược ☐đổi mới hòa bình☐ Một trong những yêu cầu then chốt của chiến lược này đối với nước ta là tạo ra được một cơ cấu, một chế độ đa đảng mà chúng rêu rao rằng có như thế mới thật sự có ☐tự do, dân chủ và nhân quyền☐(!). Do đó, điểm mấu chốt, cốt lõi, cũng như mục tiêu cơ bản, xuyên suốt, không hề thay đổi của chiêu bài này là phương Tây muốn xóa bỏ vai trò lãnh đạo của Đảng Cộng sản Việt Nam, tiến tới thực hiện đa nguyên chính trị, đa đảng đối lập mà cái đích cuối cùng chính là dã tâm, mưu đồ đen tối muốn phủ nhận con đường xã hội chủ nghĩa (XHCN), làm sụp đổ chế độ XHCN mà Đảng, Nhà nước và nhân dân ta đang dày công xây dựng, thủ tiêu chế độ công hữu, duy trì chế độ tư hữu, thay đổi chế độ chính trị, hướng lái cách mạng Việt Nam theo con đường tư bản chủ nghĩa. Thực chất là, tạo điều kiện, tiền đề cho việc ra đời và công khai hóa, hợp pháp hóa các tổ chức chính trị đối lập với Đảng Cộng sản Việt Nam, ngăn chặn con đường đi lên CNXH ở nước ta.

2. Thực chất của chế độ đa đảng ở các nước hiện nay ra sao? Vấn đề cốt lõi có nằm ở hình thức một đảng hay đa đảng?

Khi nói tới đảng chính trị, không thể không nhắc đến vấn đề giai cấp, không có đảng chính trị chung chung, phi giai cấp, không mang tính lịch sử cụ thể. Thực tế hiện nay cho thấy, xét đến cùng, thế giới hiện chỉ có hai đảng là: đảng vô sản (của nền dân chủ XHCN) và đảng tư sản (của nền dân chủ tư sản), tương ứng với nó, hoặc là đảng vô sản cầm quyền đại diện cho quyền lợi của tuyệt đại đa số người lao động, hoặc là đảng tư sản cầm quyền mang lại lợi ích cho số ít giai cấp tư sản.

Trong xã hội tư bản, dân chủ nằm trong tay giai cấp tư sản, được tổ chức thành nhà nước tư sản, do các đảng tư sản thay nhau cầm quyền, đảm bảo quyền lợi cho giai cấp tư sản và đồng minh với họ,

bởi vậy, quyền làm chủ xã hội thuộc về số ít, phục vụ cho số ít, dân chủ chân chính bị giai cấp tư sản lợi dụng, biến thành thứ khác với chính nó chỉ để phục vụ cho giai cấp tư sản. Vậy mà kỳ lạ thay, người ta lại rêu rao rằng, dân chủ là phải đa đảng, không ngừng khuếch trương và khur khur biện hộ cho nó.

Nhưng thực tế đang chống lại họ. Nhìn ở bề ngoài, ở các nước có chế độ đa đảng, các đảng chính trị có vẻ như được tự do, bình đẳng để tranh cử trở thành đảng cầm quyền, nhưng thực tế cũng chỉ có những đảng lớn được sự ủng hộ của các thế lực tư bản độc quyền mới giành được vai trò chấp chính. Mỹ hiện có hơn một trăm đảng nhưng kể từ khi nước Mỹ ra đời, chỉ có Đảng Dân chủ và Đảng Cộng hòa suốt hơn hai trăm năm qua thay nhau cầm quyền, tuy là hai đảng nhưng không ai có thể tìm thấy sự khác nhau về bản chất, lập trường giai cấp và hệ tư tưởng của hai đảng, có chăng thì chỉ ở tên gọi và một số chính sách rất nhỏ mà thôi. Trong khi đó, Đảng cộng sản ở Mỹ, cũng như ở các nước tư bản khác không bao giờ được bình đẳng tranh cử, có những thời kỳ còn bị loại ra khỏi vòng pháp luật, và đến nay, luật pháp Mỹ cũng đã khoanh tròn hoạt động của Đảng Cộng sản Mỹ trong không gian chính trị chật hẹp nên chẳng còn cơ hội phát triển chứ đừng nói đến dân chủ trong việc đấu tranh, cạnh tranh công bằng giành địa vị cầm quyền. Ngay cả đến phổ thông đầu phiếu - một trong những biểu hiện cao nhất của dân chủ thì thật khó hiểu khi việc xác lập tư cách cử tri cũng từng là những cuộc vật lộn, thậm chí đẫm máu ở các nước tư bản. Hãy thử tỉnh táo để suy xét, bầu cử dân chủ mà đại diện cho tuyệt đại đa số nhân dân lao động - lực lượng sản xuất chính của xã hội lại rất khó trúng cử và không thể chiếm đa số trong nghị viện? Dân chủ có thực sự không khi người dân không được trực tiếp hoặc gián tiếp tham gia các hoạt động nắm giữ quyền lực công và không mang lại quyền thụ hưởng đầy đủ? Dem tất cả những chuẩn mực này soi chiếu này chế độ đa nguyên, đa đảng ở Mỹ và các nước tư sản hiện nay, không khó để nhận ra, thực chất đó chỉ là các cuộc tranh giành quyền lực chính trị giữa các đảng, thu tóm các vị trí quan trọng trong bộ máy nhà nước, bóc lột nhân

dân lao động thông qua công cụ thuế và các chính sách phát triển khác.

Người ta vẫn thường hay nói rằng, nước Mỹ là nước đa đảng, là một nước "tự do", ở đó, người dân được tự do biểu tình, tự do chửi bới, báo chí được tự do phanh phui, đào xới những lĩnh vực nhạy cảm. Nhưng, hãy nghe chính người Mỹ nói về nước Mỹ chứ đừng chỉ nghe truyền thông Mỹ nói về họ. Ở Mỹ và một số nước tư bản khác, các chính sách phát triển cho đa số người lao động, người nghèo, người yếu thế trong xã hội rất khó được thông qua, trường hợp của Obamacare là một ví dụ, do đó, bên cạnh "một xã hội" với cuộc sống xa hoa thì vẫn còn tồn tại "một xã hội" hoàn toàn trái ngược với hàng triệu người phải sống trong sự bất công, nghèo đói, bệnh tật, thất nghiệp, tụt hậu "thử hỏi trong "một xã hội" như vậy, dân chủ và quyền thực hành dân chủ có còn thật sự tồn tại?

Vì vậy, đừng ngây thơ mà lầm tưởng rằng ở nước Mỹ có hai đảng Dân chủ và Cộng hòa thay nhau cầm quyền là đa nguyên, đa đảng. Đảng Dân chủ hay Đảng Cộng hòa nắm quyền thì thực chất cũng chỉ là sự thay nhau cầm quyền của các tập đoàn tư bản, đều nhận sự tài trợ của các tập đoàn kinh tế, đại diện cho lợi ích của giai cấp tư sản, dân chủ do đó cũng chỉ là dân chủ của giới tư bản tài phiệt dành cho bộ phận thiểu số, một số ít người trong xã hội. Đa đảng theo đó cũng chỉ là sản phẩm của Nhà nước tư sản nhằm duy trì bản chất của giai cấp tư sản. Nếu nước Mỹ dám đưa một đảng của giai cấp công nhân, của giai cấp vô sản lên nắm chính quyền dù chỉ là một nhiệm kỳ ngắn ngủi thôi thì hãy công nhận đó là chế độ đa nguyên. Bằng không, thì tự do cạnh tranh giữa các đảng mà họ luôn tự cho là cơ chế tạo nên động lực của sự phát triển dân chủ và thúc đẩy xã hội phát triển cũng chỉ là sự đọ sức giữa các thế lực tài chính lũng đoạn chứ không hề có đa nguyên chính trị. Điều này cho thấy, đa đảng nhưng không có chính đảng có lý tưởng, mục đích chính trị đúng đắn, của nhân dân, do nhân dân, vì nhân dân thì nhiều đảng là vô nghĩa, và như vậy, người dân không hề được làm chủ, đó là "đảng chủ" chứ không phải "dân chủ".

Rồi người ta lại tán dương cái gọi là "tam quyền phân lập" ở các nước tư sản, nhưng kỳ lạ thay, không

ở đâu ta thấy được sự phân lập hoàn toàn khi tổng thống có quyền phủ quyết các dự luật của quốc hội, khi tổng thống, thậm chí là thủ tướng ở nhiều nước có quyền tuyên bố giải tán quốc hội khi thấy nó trái với ý mình, hay nói đúng hơn, quyền ra dự luật - công cụ điều chỉnh hành vi con người trong xã hội lại nằm trong tay các nghị sĩ chứ không hề có bóng dáng nhân dân. Vậy dân chủ ở đâu? Những cuộc biểu tình quy mô lớn và không ngừng âm ỉ của người da màu ở Mỹ, những cuộc đấu tranh của các tầng lớp nhân dân không ngừng diễn ra và được mở rộng về cả quy mô, số lượng, cũng như tính chất phức tạp ở các nước phương Tây những năm qua để đòi dân chủ đã vạch trần thực tế rằng người da màu, người nghèo đâu có quyền dân chủ và thực hành dân chủ.

Đáng tiếc, trong khi các chính khách tư sản đang lo toan tìm mọi cách cứu vớt chủ nghĩa tư bản, thì lại có những người tôn sùng, sùng bái chủ nghĩa tư bản. Thế nhưng, thực tế cho thấy, làm sao các đảng chính trị của giai cấp tư sản lại có thể thay nhau cầm quyền vĩnh viễn khi sự thật đã rất sáng tỏ rằng, các nước ở châu Phi đi theo con đường đó đang được gì? Nhiều nước châu Á qua con chân động tài chính vừa qua còn lại gì? Nước Nga qua chuyển đổi được gì và mất gì? Không ai có thể quên được, Đảng Cộng sản Liên Xô với con đường XHCN đã đưa nước Nga từ một nước trung bình thành một siêu cường nhất, nhì thế giới, và cũng chính việc chuyển sang chế độ đa đảng, đánh mất vai trò lãnh đạo của Đảng Cộng sản, mất đi CNXH đã đưa siêu cường đó xuống cấp đau đớn như thế nào.

Hơn nữa, thực tế ở các nước có hệ thống chính trị đa đảng đã và đang thường xuyên xảy ra những cuộc khủng hoảng chính trị, đảo chính làm cho xã hội bất ổn mà nguyên nhân chính chủ yếu là do đảng cầm quyền và đảng đối lập mâu thuẫn với nhau về lợi ích dẫn đến kích động những cuộc biểu tình, bạo loạn, đảo chính lật đổ chính phủ hợp pháp đang điều hành đất nước để tranh giành vị trí cầm quyền. Vô hình chung, những bất ổn này kéo theo hàng loạt những bất ổn trong đời sống của nhân dân, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự an toàn, tính mạng, tài sản và cuộc sống của hàng triệu người. Rõ ràng lúc này, quyền dân chủ của họ đã bị lợi dụng để phục vụ

cho lợi ích riêng của từng đảng (trường hợp của Myanmar, Ucraina và Thái Lan gần đây là một ví dụ rất điển hình). Tất cả những điều này đều gây trở ngại lớn đến sự phát triển của toàn xã hội, mà người trực tiếp gánh chịu hậu quả là tuyệt đại đa số quần chúng nhân dân.

Trong khi đó, với những người cộng sản toàn thế giới, vì "chính quyền là vấn đề cơ bản của mọi cuộc cách mạng" nên quyền lãnh đạo chính quyền của một giai cấp, không có chia sẻ, giống như một con tàu chỉ có một bánh lái để giúp cho con tàu đi đúng hướng, chứ không cần đến một bánh lái thứ hai. Hãy nhìn vào bài học của Liên Xô, việc những người lãnh đạo Đảng, Nhà nước tuyên bố xóa bỏ Điều 6 Hiến pháp quy định vai trò lãnh đạo của Đảng Cộng sản Liên Xô, chấp nhận đa nguyên, đa đảng và sau đó là chấp nhận xóa bỏ cơ chế lãnh đạo của Đảng Cộng sản Liên Xô đối với quân đội, an ninh, nội vụ làm cho quân đội Xô Viết, cơ quan an ninh, nội vụ Xô Viết bị "phi chính trị hóa" và bị vô hiệu hóa được xem là một trong những nguyên nhân rất quan trọng dẫn tới sự sụp đổ và tan rã của chế độ XHCN Liên Xô vào cuối năm 1991.

Mặc dù thực tế ở các nước XHCN hiện nay, xã hội chưa thật sự đạt được trình độ phát triển cao như các cường quốc tư bản phương Tây nhưng dân chủ luôn được các Đảng Cộng sản và Nhà nước coi trọng, đề cao, được thực hành rộng rãi hơn, thực chất hơn; đời sống chính trị xã hội ổn định, an toàn hơn; người dân có cuộc sống yên bình, yên tâm sinh sống, không có bạo loạn, ít tình trạng khủng bố, xung đột sắc tộc, không có những cuộc giao tranh quân sự không chỉ gây mất ổn định chính trị, xã hội mà còn lấy đi tính mạng của biết bao người dân lành lương thiện. Còn đối với những mặt trái của đời sống chính trị như chống quan liêu, tham nhũng, những biểu hiện suy thoái của một bộ phận cán bộ" là việc cả thế giới phải làm chứ không phải là vấn đề riêng của bất kỳ quốc gia nào. Do đó, những lời lẽ dối trá trên không thể đánh lừa được bất cứ ai đã hiểu sâu sắc được bản chất của các chế độ xã hội. Phàm ai có ý thức tôn trọng sự thật và chính nghĩa đều bác bỏ "tham vọng" của những kẻ có mưu đồ về một chế độ đa đảng đối lập mà chúng vẫn rêu rao tuyên

truyền, và đều có thể đi đến kết luận rằng, đó chính là là một nguy cơ có thể dẫn đến tình trạng rối loạn xã hội, nội chiến, sự suy sụp của một quốc gia dân tộc mà hàng thế kỷ về sau chưa chắc đã hàn gắn được tất cả những thương tích xã hội cực kỳ trầm trọng nếu điều đó xảy ra.

Như vậy, điều cốt lõi không phải ở chỗ một đảng lãnh đạo hay nhiều đảng lãnh đạo mà phải xem xét sự lãnh đạo đó đem lại quyền lợi cho ai, và dân chủ theo đó dành cho số đông hay dành cho thiểu số phụ thuộc vào tính chất của đảng chính trị cầm quyền đó. Bản chất của vấn đề thể hiện ở việc dân chủ có được thực hiện hay không, được thực hành trong thực tiễn đời sống xã hội ra sao? Quyền lực trong xã hội thuộc về ai? Thuộc về nhân dân hay chỉ thuộc về các tập đoàn tư bản tài phiệt? Nhân dân có được tham gia xây dựng hiến pháp và pháp luật hay không? Thực tế đã chứng minh, tất cả những điều này chỉ có thể làm được trong một chế độ xã hội được tổ chức và vận hành theo nguyên tắc "của nhân dân, do nhân dân và vì nhân dân" luôn đặt nhân dân ở vị trí trung tâm. Ở đó, nguyện vọng và lợi ích chính đáng của nhân dân luôn được đề cao và ưu tiên đảm bảo, nhân dân được thực sự là chủ và làm chủ, mọi quan điểm, chủ trương hoạt động của đảng cầm quyền đều nhằm mục tiêu cao nhất là thực hiện ý chí và lợi ích của nhân dân chứ không phải chỉ ở hình thức hay cái tên gọi.

3. Việt Nam đã từng có tiền lệ về chế độ đa đảng chưa?

Xin thưa, cái lý về sự "đa nguyên, đa đảng" thì sẽ dân chủ và phát triển đất nước tốt hơn này đã được thí nghiệm ở Việt Nam trong thời kháng chiến chống Pháp hay "Việt Nam Cộng hòa" kiểu Mỹ trong kháng chiến chống Mỹ lâu rồi. Giai đoạn 1930 - 1945, lịch sử Việt Nam đã cho thấy, chỉ có Đảng Cộng sản Việt Nam là chính đảng duy nhất lãnh đạo Việt Nam giành thắng lợi với dấu mốc lịch sử là cách mạng Tháng Tám. Đến năm 1946, ngoài Đảng Cộng sản Việt Nam thì còn xuất hiện thêm hai đảng Việt Quốc và Việt Cách (Việt Nam Quốc dân đảng và Việt Nam Cách mạng đồng chí hội) nhưng hai đảng này lại "theo đuôi Tưởng" chứ không hề đứng về lợi ích dân tộc, do đó, về thực chất lãnh đạo cách mạng

Việt Nam thời kỳ này vẫn chỉ có Đảng Cộng sản Việt Nam. Trên thực tế, hai đảng Việt Quốc và Việt Cách cũng đi theo quân Tưởng khi quân Tưởng rút khỏi Việt Nam. Sự xuất hiện và rút lui trong thời gian ngắn của hai đảng này đã cho thấy, những đảng không đứng về phía nhân dân đã bị chính lịch sử và nhân dân Việt Nam loại bỏ. Kết quả là, trên vũ đài chính trị vẫn chỉ có duy nhất Đảng Cộng sản Việt Nam là được nhân dân lựa chọn.

Ở thời kỳ tiếp theo, bên cạnh Đảng Cộng sản Việt Nam cũng xuất hiện và tồn tại hai đảng khác là Đảng dân chủ Việt Nam (tên ban đầu là Việt Nam Dân chủ Đảng hay Việt Nam Tân dân chủ Đảng) và Đảng Xã hội Việt Nam (tên ban đầu là Việt Nam xã hội Đảng) nhưng sau đó đều tuyên bố tự giải tán do thừa nhận vai trò lãnh đạo duy nhất của Đảng Cộng sản Việt Nam. Với trường hợp Đảng dân chủ (Việt Nam Cộng hòa) thời kháng chiến chống Mỹ cũng như vậy, tất cả đều thừa nhận tính chính đáng của đảng cầm quyền của Đảng Cộng sản Việt Nam. Như vậy, rõ ràng, Đảng Cộng sản Việt Nam trở thành đảng duy nhất cầm quyền là sự lựa chọn của lịch sử Việt Nam, của nhân dân Việt Nam.

Khẳng định vai trò duy nhất lãnh đạo, không chấp nhận đa nguyên chính trị, đa đảng đối lập, không đi theo "vết xe đổ của Liên Xô", Nghị quyết số 08-NQ/TW ngày 17/12/1998 của Bộ Chính trị Về Chiến lược an ninh quốc gia khẳng định: "Bảo vệ vai trò lãnh đạo của Đảng Cộng sản Việt Nam; không chấp nhận đa nguyên chính trị; không để hình thành tổ chức chính trị đối lập, đối trọng với Đảng và Nhà nước"⁽¹⁾. Điều đó vừa đúng với quy luật lịch sử chính trị toàn thế giới cũng như lịch sử chính trị của bản thân dân tộc Việt Nam; là trách nhiệm chính trị trước lịch sử dân tộc chứ không phải một cuộc tranh giành vị trí để "ăn trên, ngồi tróc"⁽²⁾

4. Tính chính đáng cầm quyền của Đảng Cộng sản Việt Nam

Là một đảng chân chính, Đảng Cộng sản Việt Nam ngay từ khi ra đời đến nay đã chèo lái con thuyền cách mạng vượt qua bao giông tố, thác ghềnh cập bến vinh quang, khẳng định được vị trí bánh lái duy nhất của con thuyền cách mạng Việt Nam.

Nhìn lại lịch sử Việt Nam, sự kiện Đảng Cộng

sản Việt Nam ra đời cách đây hơn chín thập kỷ (ngày 3/2/1930) đã "đánh dấu một bước ngoặt vô cùng quan trọng trong lịch sử cách mạng Việt Nam ta. Nó chứng tỏ rằng giai cấp vô sản ta đã trưởng thành và đủ sức lãnh đạo cách mạng"⁽³⁾. Bắt nguồn từ lý luận của chủ nghĩa Mác - Lênin và xuất phát từ điều kiện lịch sử của nước ta, ngay từ khi thành lập, chủ tịch Hồ Chí Minh luôn đặc biệt chú ý đến điều mấu chốt nhất, then chốt nhất đối với Đảng là quan điểm: "Dân là chủ. Chính phủ là đầy tớ của dân" Người chỉ rõ: "NƯỚC TA LÀ NƯỚC DÂN CHỦ. Bao nhiêu lợi ích đều vì dân. Bao nhiêu quyền hạn đều của dân. Công việc đổi mới, xây dựng là trách nhiệm của dân. Sự nghiệp kháng chiến, kiến quốc là công việc của dân. Chính quyền từ xã đến Chính phủ Trung ương do dân cử ra. Đoàn thể từ Trung ương đến xã do dân tổ chức nên. Nói tóm lại, quyền hành và lực lượng đều ở nơi dân"⁽⁴⁾.

Trong suốt quá trình lãnh đạo, Đảng ta luôn gương cao ngọn cờ độc lập dân tộc và CNXH, nhưng với từng giai đoạn lịch sử cụ thể, Đảng đã đề ra những đường lối chiến lược phù hợp. Trong 15 năm đầu lãnh đạo cách mạng Việt Nam, với đường lối đề cao nhiệm vụ giải phóng dân tộc, Đảng Cộng sản Việt Nam đã giúp cách mạng Việt Nam ghi tên mình vào lịch sử thế giới với tư cách là dân tộc đầu tiên trong lịch sử các dân tộc thuộc địa và nửa thuộc địa "một đảng mới 15 tuổi đã lãnh đạo cách mạng thành công, đã nắm chính quyền toàn quốc"⁽⁵⁾ khi giành chiến thắng vẻ vang trong Cách mạng tháng Tám năm 1945, khai sinh ra nước Việt Nam Dân chủ Cộng hòa (2/9/1945). Sự lãnh đạo đúng đắn của Đảng còn được minh chứng rõ ràng trong 30 năm tiếp theo (1945 - 1975) và đánh dấu bằng thắng lợi vang dội của ta trong hai cuộc kháng chiến chống Pháp và chống Mỹ, giành độc lập dân tộc, thống nhất đất nước. Một lần nữa, lịch sử đã chứng tỏ rằng, đường lối lãnh đạo của Đảng là đúng đắn, khoa học. Thắng lợi vĩ đại này cũng mở ra một kỷ nguyên mới cho nước ta - thời kỳ xây dựng CNXH trên phạm vi toàn quốc. Thời kỳ 1976 - 1986 là giai đoạn cách mạng nước ta đang đứng trước những khó khăn, thử thách cực kỳ to lớn, Việt Nam vừa phải khắc phục những tàn phá nặng nề của chiến

tranh, vừa thiếu kinh nghiệm trong quản lý kinh tế. Do đó, mặc dù đã đạt được những thành tựu đáng kể, công nghiệp, nông nghiệp đã có những bước tiến rõ rệt, nhưng khi điểm lại 10 năm đầu này, không khó để lý giải vì sao Đảng ta nhận định, kết quả đó là chưa tương xứng, chưa đáp ứng được yêu cầu nâng cao đời sống nhân dân. Từ đó, Đảng đã thẳng thắn chỉ ra những biểu hiện tiêu cực, tệ tham nhũng, của quyền xuất hiện từ cơ chế quản lý quan liêu, bao cấp làm giảm lòng tin của nhân dân vào sự lãnh đạo của Đảng. Trên cơ sở đó, Đảng ta xác định, yêu cầu đổi mới toàn diện đất nước, đổi mới sự lãnh đạo của Đảng là tất yếu để đáp ứng được những yêu cầu của sự nghiệp xây dựng đất nước. Đại hội Đại biểu toàn quốc lần thứ VI (1986) của Đảng đánh dấu bước ngoặt lịch sử vĩ đại khi Đảng đề ra đường lối đổi mới toàn diện đất nước, nhằm đưa đất nước ta vượt qua khó khăn, tiếp tục tiến lên theo con đường đã chọn và còn tiếp tục được bổ sung, hoàn thiện tại các kỳ đại hội tiếp theo của Đảng. Với đường lối đổi mới toàn diện đất nước, hơn 35 năm qua, Đảng Cộng sản Việt Nam tiếp tục lãnh đạo cách mạng Việt Nam vượt qua muôn vàn khó khăn, thử thách, giành được những thành tựu to lớn, đưa đất nước ta vượt qua tình trạng kém phát triển, tình hình chính trị - xã hội ổn định, vị thế của nước ta trên trường quốc tế không ngừng được nâng cao. Vậy là, suốt hành trình ấy, ngoài quyền lợi và lợi ích của tuyệt đại đa số nhân dân lao động cần lao thì Đảng Cộng sản Việt Nam không có mục tiêu nào khác, nội dung nào khác và con đường nào khác trên quá trình xây dựng và bảo vệ Tổ quốc XHCN, xây dựng một chế độ xã hội của dân, do dân, vì dân.

Đến giai đoạn hiện nay, khi đất nước đang ra sức phát triển nội lực trong những ngày tháng đổi mới sôi động trên tất cả các lĩnh vực của đời sống xã hội nhằm bảo vệ vững chắc Tổ quốc và từng bước xây dựng thành công chế độ XHCN, Đảng Cộng sản Việt Nam vẫn luôn nhận thức rõ trách nhiệm thiêng liêng của mình trước nhân dân cả nước. Mặc dù là đảng cầm quyền duy nhất, vai trò cầm quyền đã được hiến định Hiến pháp nước Cộng hòa XHCN Việt Nam; được nhân dân tin cậy, ủy thác và trao cho Đảng trọng trách giữ vai trò lãnh đạo Nhà nước và

xã hội, nhưng Đảng Cộng sản Việt Nam không hề chuyên quyền, độc đoán như các thế lực thù địch vẫn quy chụp. Các văn kiện của các kỳ đại hội Đảng đều được lấy ý kiến rộng rãi trong các tầng lớp nhân dân. Quốc hội - cơ quan đại biểu cao nhất của Nhân dân, cơ quan quyền lực nhà nước cao nhất của nước Cộng hòa XHCN Việt Nam là cơ quan thực hiện quyền lập hiến, lập pháp. Từ ngày 1/7/2016, Luật trưng cầu ý dân chính thức có hiệu lực, theo đó, các vấn đề hệ trọng của đất nước như: toàn văn Hiến pháp hoặc một số nội dung quan trọng của Hiến pháp; vấn đề đặc biệt quan trọng về chủ quyền, lãnh thổ quốc gia, về quốc phòng, an ninh, đối ngoại có ảnh hưởng trực tiếp đến lợi ích của quốc gia; vấn đề đặc biệt quan trọng về kinh tế - xã hội có ảnh hưởng lớn đến sự phát triển của đất nước và vấn đề đặc biệt quan trọng khác của đất nước sẽ được Quốc hội xem xét, quyết định trưng cầu ý dân trên phạm vi cả nước. Tất cả những điều này cho thấy, vấn đề cốt lõi của dân chủ và tiến bộ xã hội phụ thuộc vào phương thức, cách thức lãnh đạo của đảng chứ không phụ thuộc vào chế độ chính trị là đa nguyên hay một đảng duy nhất cầm quyền. Chân lý đó đã được kiểm nghiệm trong thực tiễn lãnh đạo cách mạng Việt Nam của Đảng Cộng sản Việt Nam.

Rõ ràng, càng đi vào thực tiễn lãnh đạo, đứng trước mọi khó khăn, thử thách, Đảng Cộng sản Việt Nam càng chứng tỏ được sự chủ động, bình tĩnh, bản lĩnh, trí tuệ cùng với những kinh nghiệm và năng lực tổ chức thực tiễn của mình. Đó là phẩm chất và bản lĩnh chính trị của một chính đảng cách mạng cầm quyền nắm vững quy luật, được chủ tịch Hồ Chí Minh giáo dục, rèn luyện, được tôi luyện trong thực tiễn, gắn liền với trí tuệ, đức hi sinh và trách nhiệm cao đối với đất nước, dân tộc và nhân dân.

Như vậy, lịch sử đã chứng minh, Đảng Cộng sản Việt Nam chưa bao giờ tự ban cho mình quyền lãnh đạo nhà nước và xã hội, trở thành đảng duy nhất cầm quyền là sự lựa chọn của lịch sử Việt Nam, là sứ mệnh cao cả mà nhân dân Việt Nam đã tin tưởng và giao phó cho Đảng.

5. Niềm tin của người cộng sản và đối với người cộng sản - cần lắm những người cộng sản kiên trung

Trong giai đoạn hiện nay, các thế lực thù địch liên tục lợi dụng, khoét sâu những thiếu sót, yếu kém trong công tác lãnh đạo của Đảng, quản lý, điều hành của Nhà nước cũng như những suy thoái về tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống□ của một bộ phận cán bộ, đảng viên để gây ra những dao động, mất lòng tin, thiếu đồng thuận trong nhân dân, kích động, chia rẽ nội bộ để chống phá Đảng, nhà nước và chế độ XHCN. Chưa khi nào, niềm tin của người cộng sản và đối với người cộng sản, đối với Đảng Cộng sản lại bị thách thức lớn và cực kỳ gay gắt như hiện tại. Hãy thử điểm lại, trong thời kỳ cách mạng giải phóng dân tộc, cách mạng nước ta từng nhiều lần rơi vào tình thế khó khăn, nguy hiểm, đứng trên bờ vực thách thức sự tồn vong□ Trong những thời điểm đó, không phải không có những người giảm sút niềm tin vào Đảng, dẫn đến mất ý chí chiến đấu, một số nằm im, một số bỏ chạy□ đó là sự thách thức cực kỳ gay gắt giữa cái sống và cái chết. Thế nhưng, đa số những người cộng sản vẫn bền gan kiên trì, một lòng tin theo Đảng, đi theo Đảng, tin theo cách mạng. Chiến thắng vĩ đại trong tổng tiến công và nổi dậy mùa xuân năm 1975, giành độc lập hoàn toàn, thống nhất đất nước chính là câu trả lời thỏa đáng nhất của Đảng dành cho nhân dân, cho những người cộng sản kiên trung. Đến nay, thách thức không còn là giữa sự sống và cái chết của từng con người mà là giữa còn hay mất của cả một chế độ xã hội, thách thức do đó cũng nằm cả trong chiều sâu lẫn bề nổi của đời sống xã hội cũng như đời sống con người, giữa lợi ích cá nhân và lợi ích xã hội, lợi ích dân tộc, lợi ích kinh tế và lợi ích chính trị, giữa tác động tích cực và cả tiêu cực của kinh tế thị trường□ đều hết sức phức tạp. Vì vậy, không có gì đáng ngạc nhiên là vẫn còn một số người chưa thật sự hiểu biết để đi tới hoài nghi, dao động.

Cần nhận thức rằng, những sai lầm ở chỗ này hay chỗ khác, lúc này hay lúc khác xảy ra là do cái chủ quan đã làm méo mó cái khách quan của một số cá nhân, con người cụ thể chứ không thể làm thay đổi bản chất cách mạng, khoa học cũng như sứ mệnh lịch sử của Đảng Cộng sản Việt Nam. Dựa trên kinh nghiệm chính trị thực tiễn, kinh nghiệm lịch sử lâu dài, chúng ta hoàn toàn có thể đặt niềm

tin vào Đảng Cộng sản Việt Nam như đại đa số nhân dân Việt Nam gần một thế kỷ qua vẫn luôn giữ niềm tin vào Đảng.

Do vậy, từ thực tiễn bảo vệ, xây dựng và phát triển đất nước trong bối cảnh hiện nay cho thấy, Việt Nam không có nhu cầu, đòi hỏi cần có một cơ cấu, một chế độ chính trị đa đảng đối lập. Đảng Cộng sản Việt Nam vẫn là đảng duy nhất có đủ khả năng và trách nhiệm lãnh đạo nhân dân ta đi về tương lai XHCN tốt đẹp của mình. Lịch sử đã và đang tiếp tục chứng minh sự thật đó. Sứ mệnh lịch sử là bánh lái duy nhất của cách mạng Việt Nam bắt nguồn từ trách nhiệm trước đất nước và dân tộc, từ trí tuệ, đạo đức và ý chí độc lập, tự chủ, tự cường dân tộc của Đảng Cộng sản Việt Nam thì không có thế lực nào có thể thay thế để bẻ lái con thuyền cách mạng Việt Nam, cản bước, ngăn đường chúng ta đi tới. Đó chính là hiện thực lịch sử tất yếu của cách mạng Việt Nam, dưới ngọn cờ duy nhất của Đảng Cộng sản Việt Nam.

Thay lời kết, xin phép được mượn lời của Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng khi trả lời phóng viên trong chuyến thăm Ấn Độ năm 2010: □Không phải có nhiều đảng thì dân chủ hơn, ít đảng thì ít dân chủ hơn, mỗi nước có hoàn cảnh, điều kiện lịch sử cụ thể khác nhau, điều quan trọng là xã hội có phát triển không, nhân dân có được hưởng cuộc sống ấm no, hạnh phúc không và đất nước có ổn định để ngày càng phát triển đi lên không? Đó là tiêu chí quan trọng nhất. Và cũng không nhất thiết cứ kinh tế thị trường thì phải đa đảng và ở Việt Nam chưa thấy sự cần thiết khách quan phải có chế độ đa đảng□./.

(1) Đảng Cộng sản Việt Nam (1998), *Nghị quyết 08-NQ/TW ngày 17/12/1998 của Bộ Chính trị về Chiến lược an ninh quốc gia*, Hà Nội.

(2) Hồ Chí Minh (2000), *Toàn tập*, Nxb. Chính trị quốc gia, T.10, tr.8.

(3) Hồ Chí Minh (2002), *Toàn tập*, Nxb. Chính trị quốc gia, T.5, tr.698.

(4) Hồ Chí Minh (2000), *Toàn tập*, Nxb. Chính trị quốc gia, T.6, tr.159.

(5) Thông tấn xã Việt Nam, ngày 26/2/2010.